

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobce: **P. Z.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Lukášem Matějkou
sídlem Pražská 140, Příbram

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, Brno

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 29. 10. 2019, č. j. 44726/19/5100-41456-711763

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Průběh řízení

1. Dne 31. 10. 2012 obdrželo Generální finanční ředitelství (dále jen „GFŘ“) žádost o vymáhání pohledávky německé daňové správy.
2. V žádosti je uvedeno, že jde o žádost o vymáhání pohledávky (daně z přidané hodnoty a daně z příjmu nebo majetku) vůči žalobci podle čl. 10 směrnice Rady ze dne 16. 3. 2010 2010/24/EU o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek vyplývajících z daní, poplatků, cel a jiných opatření (dále jen „směrnice o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek“). Dále je v žádosti identifikováno celkem 6 pohledávek.
3. Každá z nich je v žádosti identifikována následovně: stejným referenčním číslem (132/292/92026), druhem dotčené pohledávky, názvem daně, obdobím, kterého se pohledávka týká, dnem stanovení pohledávky, dnem, kdy lze začít s jejím vymáháním, posledním dnem lhůty pro placení daně, výši pohledávky, včetně úroků, dnem, kdy byl doručen původní doklad o vymahatelnosti pohledávky v Německu, identifikací úřadu odpovědného za vyměření pohledávky, identifikací žalobce a jeho označením za hlavního dlužníka. Celková výše pohledávek je v žádosti vyčíslena na 20 910,87 EUR / 523 231,79 Kč.
4. K žádosti bylo připojeno šest jednotných dokladů o vymahatelnosti pohledávek, na něž se vztahuje směrnice o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek, každý ve vztahu k jedné z šesti pohledávek uvedených v žádosti. Opět je v každém z těchto dokladů uvedeno stejné referenční číslo (132/292/92026), druh dotčené pohledávky, název daně, období, kterého se pohledávka týká, datum stanovení pohledávky, datum, kdy lze začít s jejím vymáháním, částka dosud neuhrazené pohledávky, včetně úroků, datum doručení původního dokladu o vymahatelnosti pohledávky v Německu, úřad odpovědný za vyměření pohledávky, identifikace žalobce a jeho označení za hlavního dlužníka.
5. GFŘ v přípisě ze dne 13. 11. 2012 konstatovalo, že jednotné doklady o vymahatelnosti obsahují všechny informace podle čl. 12 odst. 1 směrnice o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek a podle § 20 odst. 3 zákona č. 471/2011 Sb., o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o mezinárodní pomoci při vymáhání pohledávek“) a vymáhání finanční pohledávky pro německou daňovou správu na území České republiky může být provedeno. GFŘ pověřilo uskutečněním úkonů dle žádosti Finanční úřad pro Středočeský kraj, Územní pracoviště v Příbrami (dále jen „správce daně“).
6. Dne 15. 3. 2013 správce daně obdržel od GFŘ sdělení, že došlo ke změně exekučního titulu. Výše pohledávky měla nově činit 11 340,67 EUR (oproti původnímu součtu ve výši 20 910,87 EUR).
7. Ke sdělení je připojena žádost o vymáhání dle čl. 10 směrnice o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek. Všech šest pohledávek je identifikováno shodně jako v první žádosti ze dne 31. 10. 2012, rozdíl je pouze v nižší neuhrazené výši jednotlivých

pohledávek. Jejich součet činí 11 340,67 EUR (283 766 Kč).

8. Dne 9. 8. 2013 obdržel správce daně od GFŘ další sdělení potvrzující stávající výši nedoplatku (11 340,67 EUR / 283 766 Kč). Dle sdělení GFŘ německá daňová správa žádá o pokračování ve vymáhání.
9. Dle úředního záznamu ze dne 19. 6. 2014 se žalobce dostavil téhož dne ke správci daně a sdělil, že si je nedoplatku vědom, ale nehodlá jej doplatit, neboť mu Německo dluží zhruba 30 000 EUR za sirotčí důchod a přídavky na dceru. Tento problém chce řešit soudně. Žalobce založil do správního spisu své písemné vyjádření, v němž uvedl, že nebude akceptovat urgence na nedoplatek u německé daňové správy a poukazuje na to, že mu nejsou propláceny přídavky na dceru a její sirotčí důchod. Věc je ochoten řešit před příslušným evropským soudem.
10. Dne 30. 3. 2015 správce daně vydal exekuční příkaz č. j. 1531654/15/2120-00540-201973, kterým nařídil daňovou exekuci srážkami ze mzdy žalobce k vymožení nedoplatku ve výši 283 766 Kč, příslušenství a exekučních nákladů.
11. Téhož dne správce daně vydal rozhodnutí č. j. 1534548/15/2120-00540-201973, o zřízení zástavního práva k nemovitým věcem žalobce jakožto dlužníka, a to k zajištění výše uvedeného nedoplatku.
12. K vyjádření žalobce ze dne 19. 6. 2014 si správce daně vyžádal stanovisko německé daňové správy. Ta uvedla, že požadavky žalobce jakožto dlužníka vůči německé daňové správě jsou pro tamní finanční úřad a případně pro aktuální exekuční řízení nepodstatné. Žádají, aby byla jejich žádost respektována a přijaty nezbytné kroky k vymáhání.
13. Správce daně dne 2. 4. 2015 německým daňovým orgánům sdělil, že dne 19. 6. 2014 navázal kontakt s dlužníkem a požádal jej o provedení platby. Dne 30. 3. 2015 pak zahájil postup k vymáhání pohledávky. Německou stranu současně požádal o sdělení, zda stále eviduje nedoplatek ve výši 11 340,67 EUR.
14. Ve sdělení ze dne 23. 10. 2015 správce daně německou stranu informoval o tom, že žalobce byl správcem daně kontaktován, aby vymáhaný nedoplatek uhradil vyššími splátkami, což žalobce odmítl. Proto byly nadále prováděny zákonné srážky ze mzdy. K vydání exekučního příkazu na prodej nemovitostí, na které bylo uplatněno zástavní právo, nedošlo, neboť správce daně je zapsán až jako druhý v pořadí. Dne 27. 4. 2016 správce daně informoval německou stranu, že žalobci jsou nadále prováděny srážky ze mzdy. Dle sdělení ze dne 8. 11. 2016 nadále probíhaly srážky ze mzdy. Za období červen 2015 až září 2016 byla vymožena částka 32 290 Kč, která byla dožadujícímu orgánu převedena. Dle sdělení ze dne 7. 6. 2017 žalobce ukončil pracovní poměr.
15. Dne 16. 10. 2017 správce daně vydal exekuční příkaz č. j. 4397282/17/2120-00540-200206 na příkázání pohledávky z účtu.
16. Dne 9. 2. 2018 správce daně informoval německou stranu o vydání příkazu ze dne 16. 10. 2017 s tím, že dosud není znám nový zaměstnavatel žalobce. Dne 21. 11. 2017 byl žalobci

zaslán jednotný doklad o vymahatelnosti pro účely jeho jednání s dožadujícím orgánem. Dle sdělení ze dne 14. 6. 2018 je žalobce nadále evidován jako osoba bez zdanitelných příjmů. Za období říjen 2016 až květen 2018 byla vymožena částka 10 255 Kč.

17. Dne 10. 4. 2019 vydal správce daně rozhodnutí č. j. 1933405/19/2120-00540-200206 o zřízení zástavního práva k nemovité věci dlužníka (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Zástavní právo bylo zřízeno k několika nemovitostem ve vlastnictví žalobce v k. ú. X. Správce daně uvedl, že rozhodnutí bylo vydáno k zajištění mezinárodních pohledávek: 001, č. j. 132/292/92026 vydané dne 25. 1. 2012, splatné ke dni 22. 3. 2013 ve výši 141 533,30 Kč, 002 č. j. 132/292/92026 vydané dne 25. 1. 2012, splatné ke dni 22. 3. 2013 ve výši 67 058,97 Kč, 003, č. j. 132/292/92026 vydané dne 25. 1. 2012, splatné ke dni 22. 3. 2013 ve výši 19 967,56 Kč, 004 č. j. 132/292/92026 vydané dne 25. 1. 2012, splatné ke dni 22. 3. 2013 ve výši 5 680 Kč, 005, č. j. 132/292/92026 vydané dne 25. 1. 2012, splatné ke dni 22. 3. 2013 ve výši 2 201,94 Kč, 006, č. j. 132/292/92026 vydané dne 25. 1. 2012, splatné ke dni 22. 3. 2013 ve výši 975,86 Kč, 007, č. j. 132/292/92026 vydané dne 25. 1. 2012, splatné ke dni 22. 3. 2013 ve výši 1 901,68 Kč a 008, č. j. 132/292/92026 vydané dne 25. 1. 2012, splatné ke dni 22. 3. 2013 ve výši 1 901,68 Kč. Správce daně uvedl, že celkový dluh (na nevymožенých pohledávkách) činí 241 220,99 Kč.
18. Proti prvostupňovému rozhodnutí o zřízení zástavního práva podal žalobce dne 30. 4. 2019 odvolání. Uvedl, že si není vědom žádné neuhrazené daňové povinnosti. S ohledem na akcesoritu zástavního práva je zřízení zástavního práva bez existence dluhu nepřipustné. Prvostupňové rozhodnutí je do značné míry nesrozumitelné, neboť z něj nevyplývá, jaký dluh má být zástavním právem zajišťován. Ačkoliv prvostupňové rozhodnutí zmiňuje částku 241 220,99 Kč, včetně vyčíslení položek (0001 – 0008), není v něm specifikováno, o jaké konkrétní daňové nedoplatky se má jednat. Jednotlivé položky jsou označeny pouze shodným číslem jednacím (132/292/92026), shodným datem vydání (25. 1. 2012) a shodným datem splatnosti (22. 3. 2013). Uváděné číslo jednacích dle žalobce nepředstavuje číslo jednacích rozhodnutí, kterým byla žalobci vyměřena daňová povinnost, nýbrž číselné označení německého identifikačního čísla. Není tedy odkazováno na žádné konkrétní rozhodnutí, kterým by žalobci byla vyměřena jakákoli daňová povinnost. Žalobce si není vědom žádného rozhodnutí, kterým mu měla být stanovena daňová povinnost, pro kterou je zřizováno zástavní právo. Dodal, že vzniklou situaci konzultoval s orgány německé finanční správy, které za žalobcem neevidují žádný daňový nedoplatek, ani jim není zřejmé, v čem má spočívat vymáhaný daňový nedoplatek. Proto navrhl, aby správce daně vznesl dotaz na německou finanční správu. Nad rámec uvedeného namítá, že i pokud skutečně byl v minulosti vázán vymáhanou daňovou povinností (čehož si není vědom), jednalo by se ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí o prekludovaný nedoplatek. Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že splatnost daně měla nastat dne 22. 3. 2013, přičemž k vydání rozhodnutí došlo 10. 4. 2019, tedy po více než 6 letech (§ 160 odst. 1 daňového řádu).
19. Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím ze dne 29. 10. 2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“) potvrdil rozhodnutí správce daně a odvolání žalobce zamítl. Uvedl, že rozhodnutí správce daně považuje za souladné se zákonem, neboť obsahuje náležitosti dle §

102 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Žalobcovy odvolací námitky neshledal důvodnými. Uvedl, že žalobcovo tvrzení ohledně toho, že si není vědom neuhrazené daně, není pravdivé. Již dne 19. 6. 2014 správci daně sdělil, že si nedoplatku je vědom, avšak nehodlá jej akceptovat. Dále se s existencí nedoplatku seznámil v dřívějším exekučním příkazu a v předchozím rozhodnutí o zřízení zástavního práva. Rozhodnutí správce daně též považuje za naprosto srozumitelné. Podkladem pro vymáhání (a zajištění) pohledávky je jednotný doklad o vymahatelnosti zaslaný německou finanční správou. Identifikace pohledávek plyne z tohoto podkladu, stejně tak je v prvostupňovém rozhodnutí uvedeno číslo 132/292/92026, jež je daňovým identifikačním číslem žalobce v Německu. Skutečně tedy nejde o číslo jednací, nicméně slouží jako identifikační číslo pohledávky určené německou daňovou správou. Žalobce sám zaslal správci daně dne 9. 3. 2013 kopii vyrozumění ze dne 5. 3. 2013 o nedoplatku vydaného německou daňovou správou (Finančním úřadem Landshut). Další dokument, jež by prokazoval jeho nynější bezdlužnost, žalobce nedoložil. Správce daně také průběžně komunikuje s německou daňovou správou. Poslední komunikace proběhla dne 10. 4. 2019. Za celou dobu vymáhání pohledávky pak německá daňová správa svou žádost o vymáhání nevzala zpět. Dle čl. 14 směrnice o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek pak finanční správa České republiky coby dožádaný orgán nemá oprávnění rozhodovat o oprávněnosti či platnosti nároků vznesených příslušným dožadujícím orgánem. Tyto spory patří výhradně do pravomoci příslušných orgánů dožadujícího státu. Žalovaný se dále neztotožnil s tím, že daňová povinnost žalobce zanikla. Dle § 26 zákona o mezinárodní pomoci při vymáhání se běh lhůty řídí právem státu, který dožádal spolupráci. Lhůta k zaplacení daně pak dle informací německé finanční správy končí dne 31. 12. 2017. Dle § 160 odst. 2 daňového řádu užitého na základě § 2 o mezinárodní pomoci při vymáhání platí, že pokud byl učiněn úkon dle § 160 odst. 3 daňového řádu, lhůta pro placení daně běží opětovně ode dne učinění tohoto úkonu. Takovým úkonem je zahájení exekučního řízení, zřízení zástavního práva další úkony. Podle § 160 odst. 6 daňového řádu pak platí, že je-li nedoplatek zajištěn zástavním právem, zaniká právo vybrat a vymáhat nedoplatek uplynutím 30 let od zápisu do příslušného registru. Lhůta podle § 160 odst. 4 daňového řádu neběží mj. při daňové exekuci srážkami ze mzdy. Správce daně nařídil exekuci srážkami ze mzdy dne 30. 3. 2015. Během jejího průběhu lhůta neběžela. Krom toho bylo též již zřízeno zástavní právo, jež bylo zapsáno do katastru nemovitostí dne 22. 4. 2015 a tím začala běžet třicetiletá prekluzivní lhůta. Proto lhůta pro vymáhání před vydáním prvostupňového rozhodnutí (10. 4. 2019) neuplynula.

Shrnutí žaloby

20. Žalobce v první řadě namítá, že pohledávka, na základě které došlo ke zřízení zástavního práva, je neurčitá. Uvedl, že si není vědom žádné neuhrazené daňové povinnosti (resp. daňového dluhu). Nachází se v obtížné procesní situaci. Na jedné straně je proti němu vedena daňová exekuce ze strany české finanční správy, která namítá, že postupuje dle jednotného dokladu o vymahatelnosti a nepřisluší jí přezkoumávat oprávněnost nároků vznesených německou finanční správou. Na druhé straně se žalobci nedaří získat z německé strany potvrzení o své daňové bezdlužnosti s ohledem na to, že ukončil své podnikatelské aktivity v Německu. Žalobce opakovaně kontaktoval německou daňovou správu, která mu pouze neformálně sdělila, že jej „neviduje“, tudíž nemá, co „potvrdit“. Odpovědnost za vzniklou procesní situaci by však neměla být přenesena na něj. Je totiž

odpovědností obou zúčastněných zemí, aby byla řádně zajištěna daňová správa a výběr daní probíhal odpovídajícím způsobem. Považuje za zarážející, že české finanční správě není známo, jaký daňový nedoplatek je vymáhán. Orgány české finanční správy pouze uvádějí, že se jedná o „neuhrazenou daň a daň z příjmu nebo majetku“. To nepovažuje za dostatečně určité, neboť toto vyjádření zahrnuje fakticky všechny daně, a není proto zřejmé, jaká daň je exekučně vymáhána. Dodal, že vymáhaná pohledávka je identifikována výhradně německým daňovým identifikačním číslem žalobce, které již bylo zrušeno, ale není identifikováno žádné rozhodnutí, které by bylo exekučním titulem. Tato okolnost však také komplikuje procesní situaci žalobce, neboť ten není schopen konkretizovat svůj požadavek vůči německé státní správě, protože není schopen získat relevantní potvrzení o bezdlužnosti.

21. Žalobce dále namítl, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a nebyly provedeny žalobcem navržené důkazy. Uvedl, že v rámci správního řízení navrhl, aby česká finanční správa vznesla dotaz na německou stranu, zda německá strana vymáhaný nedoplatek skutečně eviduje. V případě, že tomu tak je, pak aby sdělila, o jaký konkrétní nedoplatek se jedná. Tomuto návrhu nebylo vyhověno. Žalovaný sice uvedl, že s německou stranou o vymáhání komunikuje, nicméně zůstalo nejasné, jakou konkrétní pohledávku vymáhá. Dále uvedl, že pokud žalovaný uvádí, že s německou stranou běžně komunikuje, je s podivem, že nebylo možné s ní komunikovat, když to žalobce navrhl.
22. Žalobce konečně zatřetí namítl, že se žalovaný nedostatečným způsobem vypořádal se souběhem německé a české právní úpravy z hlediska běhu lhůty pro placení daně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že lhůta k zaplacení (nedoplatku) dle německé daňové správy končí dne 31. 12. 2017. České finanční orgány však přistoupily ke zřízení zástavního práva až dne 10. 4. 2019. Žalovaný nesprávně interpretoval § 2 zákona o mezinárodní pomoci při vymáhání pohledávek, podle nějž se sice při provádění pomoci postupuje dle českého daňového řádu, to však nemůže mít za následek prolomení prekluzivní (či promlčecí) doby stanovené německou právní úpravou. Tedy pokud došlo k uplynutí lhůty k placení daně na základě německé právní úpravy, nemohlo dojít k jejímu obnovení na základě české právní úpravy. Žalobce závěrem upozornil na akcesorickou povahu zástavního práva, které je zásadně odvozeno od existence dluhu. Žalobce namítá promlčení.
23. V přípisu ze dne 20. 1. 2020 žalobce soudu sdělil, že se mu podařilo obstarat dokumentaci Finančního úřadu Landshut, z níž vyplývá, že mezi žalobcem a tamním správcem daně došlo k odsouhlasení výše dluhu a dohodě o jeho úhradě. Následně došlo k prominutí daňových nedoplateků. Žalobce si není vědom žádného jiného dluhu a své podnikatelské aktivity v Německu ukončil. Tyto listiny navrhl soudu k provedení jako důkazu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

24. Žalovaný ve vyjádření ze dne 11. 5. 2020 uvedl, že pohledávky, pro jejichž vymožení bylo zřízeno zástavní právo, považuje za zcela jasné. V dokumentech doručených německou stranou jsou označeny jako daň z přidané hodnoty a daň z příjmu nebo majetku (v německém jazyce *Umsatzsteuer* a *Einkommensteuer*). Dílčí pohledávky vznikly v letech 2006–2008, přičemž k jejich stanovení došlo až dne 25. 1. 2012, tedy až po vzniku

dokumentu, jež předložil žalobce soudu k doložení prominutí některých daňových nedoplatků. Žalovaný též předal žalobci kontakt na příslušné osoby na německé straně, na něž se mohl obrátit k řešení nejasností. Zajištěné pohledávky jsou specifikovány německým daňovým číslem (132/292/92026). Pro českou správu daní je však především podstatný jednotný doklad o vymahatelnosti, nikoliv konkrétní rozhodnutí německé daňové správy deklarující daňový nedoplatek. Český správce daně není oprávněn posuzovat samotnou existenci pohledávek vůči žalobci. K tomu jsou příslušné německé orgány.

25. Žalovaný dále uvedl, že s německou stranou česká daňová správa komunikuje i nadále. Německá daňová správa byla dne 31. 10. 2019 a dne 22. 1. 2020 informována o tom, že žalobce sporuje existenci pohledávek. Dosud německá strana nereagovala, ale také nevzala zpět své dožádání. K námitce promlčení žalovaný uvedl, že dle čl. 19 odst. 2 směrnice o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek veškeré úkony související s vymáháním exekuce provedené dožádaným orgánem stavějí, přerušují či prodlužují promlčecí lhůtu. Přestože posledním dnem lhůty k placení daně je dle německého práva 31. 12. 2017, do tohoto data bylo českými dožádanými orgány učiněno vícero úkonů dle § 160 odst. 3 a 4 daňového řádu, které přerušily či stavěly běh lhůty. Proto žalovaný nepovažuje námitku promlčení za důvodnou. Též podotkl, že v rámci tohoto řízení je přezkoumáváno pouze rozhodnutí o zřízení zástavního práva, nikoliv titul probíhající daňové exekuce. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Replika žalobce

26. Žalobce v replice ze dne 4. 9. 2020 uvedl, že přestože od české daňové správy obdržel kontakt na dožadující orgán, tento s ním odmítl komunikovat. Dále uvedl, že s ohledem na to, že německá strana na zprávy žalovaného nereagovala, lze z toho vyvodit, že je zcela pasivní. Neexistuje tak stanovisko německé strany k namítané neexistenci vymáhané pohledávky. Soudu navrhl, aby si vyžádal stanovisko německé finanční správy k existenci vymáhané pohledávky. Dále uvedl, že s ohledem na stáří vzniku vymáhaných pohledávek (2006–2008) již mohou být promlčené.

Duplika žalovaného

27. Žalovaný v duplice ze dne 16. 12. 2020 uvedl, že mu byla doručena zpráva dožadujícího orgánu ze dne 19. 11. 2020, z níž vyplývá, že předmětné pohledávky stále existují. Německá daňová správa také sdělila, že ke změně výše pohledávek došlo pouze dne 11. 3. 2013. Dožadující orgán dosud obdržel částku ve výši 1 583 EUR. Dále poukázal na to, že pokud žalobce nesouhlasí s existencí pohledávky, musí se obrátit na německé soudy (či orgány daňové správy dle příslušné německé právní úpravy). Upozornil na to, že žalovaný ani zdejší soud nejsou oprávněni hodnotit existenci pohledávek. Dále uvedl, že pohledávka není promlčená s ohledem na stavění promlčení lhůty v souvislosti s učiněnými úkony.

Triplika žalobce

28. Žalobce v triplice ze dne 22. 2. 2021 uvedl, že ze zprávy dožadujícího orgánu nelze dostatečně zjistit, zda k dnešnímu dni existuje vymáhaná pohledávka. Německá strana

pouze uvedla, že na základě žádosti obdržela dvě finanční částky. Z toho dle žalobce nelze vyčíst, že pohledávky existují tak, jak zprávu interpretoval žalobce. Nadále tak přetrvává stav, kdy německá strana dostatečně nereaguje nejen na žalobcovy dotazy, nýbrž i na dotazy žalovaného. Dle základních zásad správy daní je pak žalovaný povinen brát zřetel i na zájmy žalobce, k tomu však nedochází. Závěrem uvedl, že nadále trvá na námitce promlčení.

Quadruplika žalovaného

29. Žalovaný v quadruplice ze dne 31. 3. 2021 konstatoval, že ze zprávy dožadujícího orgánu lze vyvodit, že pohledávky nadále existují, byť to v ní není explicitně stanoveno. Dále setrval na dříve uvedených argumentech.

Další podání žalobce

30. V přípisu ze dne 9. 9. 2021 žalobce soudu sdělil, že německá finanční správa je nadále zcela pasivní. Dne 27. 1. 2021 ji požádal o ukončení vymáhacího procesu. Do dnešního dne neobdržel žádnou odpověď. K přípisu přiložil německý a český text žádosti a podací lístek.

Jednání před soudem

31. Na jednání konaném dne 23. 9. 2021 strany setrvaly na svých procesních stanoviscích.
32. Žalobce zdůraznil, že se snaží věc aktivně řešit, ale vyčerpал prakticky všechny prostředky, které k řešení situace měl. Do jisté míry chápe pozici české daňové správy, neboť problém spočívá na německé straně, která je zcela pasivní a nekomunikuje s ním ani s českou daňovou správou. Odpovědnost za danou situaci by neměl nést pouze žalobce. Ke svému jednání se správcem daně dne 19. 6. 2014 uvedl, že nesouhlasí s interpretací, že by tehdy připustil, že má pohledávku způsobilou k započtení. Myslel to tak, že nesouhlasí se svoji daňovou povinností. Žalobce má za to, že doložil, že své dluhy v Německu vyrovnal.
33. Žalovaný odkázal na svá písemná podání ve věci.
34. Soud při jednání provedl některé navržené důkazy.
35. Nad rámec obsahu správního spisu přibýlo několik zpráv o aktuálním stavu vymáhání. Z nejaktuálnějšího přehledu zpráv, který předložil žalovaný při jednání, vyplývá, že správce daně německou stranu průběžně informoval o průběhu odvolacího řízení a následně tohoto soudního řízení. Dne 7. 7. 2020 německou stranu požádal o potvrzení, zda pohledávka existuje. Německý správce daně odpověděl dne 19. 11. 2020, že dosud obdržel dne 21. 11. 2016 částku 1 188,44 EUR a dne 25. 10. 2018 částku 395,29 EUR. K této zprávě žalobce při jednání uvedl, že potvrzuje pasivitu německé strany, která na dotaz, zda pohledávka existuje, konkrétně neodpovídá. Existenci pohledávky tedy německá strana nepotvrdila.
36. Z přípisu Finančního úřadu Landshut ze dne 28. 10. 2010 vyplývá, že tamní úřad píše žalobci, že je připraven se dohodnout na vypořádání mj. za podmínky, že žalobce vyrovná

platbou ve výši 12 000 EUR svůj nedoplatek daně, a to do 15. 12. 2010. Pokud budou dodržena všechna ujednání, nebude nic bránit tomu, aby byla zbývající částka daně prominuta. Pokud nebudou ujednání dodržena, požadoval by finanční úřad všechny nedoplatky.

37. Z přípisu Finančního úřadu Landshut ze dne 30. 6. 2011 vyplývá, že tamní úřad podle § 227 německého daňového řádu prominul žalobci na základě jeho žádosti ze dne 27. 5. 2011 a po úhradě ze dne 22. 6. 2011 konkrétně uvedené nedoplatky na daních. Jde o opožděné platby daně z příjmu a z obratu z období let 2004 až 2008 v celkové výši 7 753,81 EUR.
38. Z návrhu na zastavení daňové exekuce ze dne 8. 1. 2020 vyplývá, že žalobce požádal správce daně o zastavení exekuce s tím, že vůči německému správci daně nemá žádný dluh. Na to reagoval správce daně přípisem ze dne 15. 1. 2020, v němž žalobci sdělil důvody, pro které není oprávněn exekuci zastavit.
39. Z e-mailové zprávy správce daně adresované zástupci žalobce ze dne 22. 1. 2020 vyplývá, že mu zaslal kontakty na německé orgány, které se věcí zabývají.
40. Z dopisu zástupce žalobce ze dne 30. 1. 2020 vyplývá, že zaslal Finančnímu úřadu Landshut dopis, jehož součástí jsou výše uvedené přípisy Finančního úřadu Landshut ze dne 28. 10. 2010 a 28. 6. 2011.
41. Z dopisu žalobce ze dne 28. 12. 2020 adresovaného Finančnímu úřadu Landshut vyplývá, že v něm žalobce sděluje, že si není vědom žádného nedoplatku v Německu, a žádá, aby německá správa vzala svoji žádost o vymáhání daňového nedoplatku v České republice zpět. K tomu přiložil též podací lístek ze dne 27. 1. 2021. Žalobce při jednání uvedl, že kontakty na německou daňovou správu využil, nikdy však neobdržel žádnou odpověď.

Posouzení věci soudem

42. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Rozhodnutí o zřízení zástavního práva, resp. rozhodnutí o odvolání proti takovému rozhodnutí, je rozhodnutím přezkoumatelným ve správním soudnictví podle § 65 a násl. s. ř. s. (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 27. 10. 2009, č. j. 2 Afs 186/2006 - 54).
43. Pro věc rozhodnou právní úpravu obsahuje zejména zákon o mezinárodní pomoci při vymáhání pohledávek a směrnice o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek, která je relevantní s ohledem na svůj nepřímý účinek (k doktríně nepřímého účinku směrnic viz např. rozsudek NSS ze dne 1. 2. 2010, č. j. 5 Afs 68/2009 - 113).
44. Podle čl. 10 odst. 1 směrnice o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek na žádost

dožadujícího orgánu dožádaný orgán vymáhá pohledávky, na něž se vztahuje doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožadujícím členském státě.

45. Podle čl. 12 odst. 1 téže směrnice se ke každé žádosti o vymáhání pohledávky přiloží jednotný doklad o její vymahatelnosti v dožádaném členském státě. Tento jednotný doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožádaném členském státě odráží základní obsah původního dokladu o vymahatelnosti pohledávky a je jediným základem pro opatření k vymáhání pohledávky a předběžná opatření přijímaná v dožádaném členském státě. Nepodléhá žádnému úkonu uznání, doplnění nebo nahrazení v tomto členském státě.

Jednotný doklad o vymahatelnosti pohledávky obsahuje alespoň tyto informace:

- a) informace důležité pro určení původního dokladu o vymahatelnosti pohledávky, popis pohledávky, včetně jejího charakteru, období, jehož se pohledávka týká, veškerá data důležitá pro její vymáhání, jakož i výši pohledávky a její různé složky, jako např. jistina, naběhlý úrok atd.;
- b) jméno a jiné údaje důležité pro identifikaci dlužníka;
- c) název, adresu a další kontaktní údaje týkající se
 - i) úřadu odpovědného za vyměření pohledávky, a pokud jde o jiný úřad,
 - ii) úřadu, kde lze získat další informace týkající se pohledávky nebo možnosti napadnout platební povinnost.

46. Podle čl. 14 odst. 1 téže směrnice se spory týkající pohledávky, původního dokladu o vymahatelnosti pohledávky v dožadujícím členském státě nebo jednotného dokladu o vymahatelnosti pohledávky v dožádaném členském státě a spory týkající se platnosti doručení učiněného příslušným orgánem dožadujícího členského státu spadají do pravomoci příslušných orgánů dožadujícího členského státu. Napadne-li zúčastněná osoba v průběhu vymáhání pohledávky pohledávku, původní doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožadujícím členském státě nebo jednotný doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožádaném členském státě, dožádaný orgán tuto osobu informuje, že musí podat žalobu k příslušnému orgánu dožadujícího členského státu v souladu s jeho platnými právními předpisy.

47. Podle čl. 14 odst. 2 téže směrnice spory týkající se opatření k vymáhání pohledávek přijatých v dožádaném členském státě nebo spory týkající se platnosti doručení učiněného příslušným orgánem dožádaného členského státu musí být předloženy příslušnému orgánu dožádaného členského státu v souladu s jeho právními předpisy.

48. Podle čl. 19 odst. 1 téže směrnice se otázky týkající promlčecích lhůt řídí výlučně platnými právními předpisy dožadujícího členského státu.

49. Podle čl. 19 odst. 2 téže směrnice co se týká stavení, přerušení nebo prodloužení běhu promlčecích lhůt, má se za to, že jakékoli úkony související s vymáháním pohledávky provedené dožádaným orgánem či jeho jménem v souladu se žádostí o pomoc, které podle platných právních předpisů dožádaného členského státu stavějí, přerušují nebo prodloužují promlčecí lhůtu, mají stejný účinek v dožadujícím členském státě pod podmínkou, že je příslušný odpovídající účinek stanoven platnými právními předpisy dožadujícího členského státu.

Pokud stavení, přerušení nebo prodloužení běhu promlčecí lhůty není podle platných

právních předpisů dožádaného členského státu možné, jakékoli úkony související s vymáháním pohledávky provedené dožádaným orgánem či jeho jménem v souladu se žádostí o pomoc, které by v případě, že by byly provedeny dožadujícím orgánem či jeho jménem v jeho členském státě, podle platných právních předpisů dožadujícího členského státu stavěly, přerušovaly nebo prodlužovaly promlčecí lhůtu, se z hlediska tohoto účinku považují za provedené v posledně uvedeném státě.

Prvním a druhým pododstavcem není dotčeno právo příslušných orgánů dožadujícího členského státu přijmout opatření ke stavení, přerušení nebo prodloužení běhu promlčecí lhůty v souladu s platnými právními předpisy tohoto členského státu.

50. Podle čl. 22 odst. 1 prováděcího nařízení Komise (EU) č. 1189/2011 ze dne 18. 11. 2011, kterým se stanoví prováděcí pravidla k některým ustanovením směrnice Rady 2010/24/EU o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek vyplývajících z daní, poplatků, cel a jiných opatření (dále jen „prováděcí nařízení č. 1189/2011“), stane-li se žádost o vymáhání pohledávky nebo o předběžná opatření v důsledku splnění nebo zániku pohledávky nebo z jakéhokoliv jiného důvodu bezpředmětnou, sdělí to dožadující orgán neprodleně dožádanému orgánu, aby tento zastavil zahájené úkony.
51. Podle § 2 zákona o mezinárodní pomoci při vymáhání pohledávek se při provádění mezinárodní pomoci postupuje podle daňového řádu, pokud tento zákon nestanoví jinak.
52. Podle § 17 odst. 1 téhož zákona na žádost kontaktního orgánu jiného státu o vymáhání zajistí tuzemský kontaktní orgán vymáhání finanční pohledávky.
53. Podle § 20 odst. 1 téhož zákona je součástí žádosti o vymáhání finanční pohledávky jednotný doklad o její vymahatelnosti v dožádaném státu.
54. Podle § 20 odst. 2 téhož zákona je jednotný doklad o vymahatelnosti finanční pohledávky ode dne obdržení žádosti o vymáhání finanční pohledávky jediným titulem pro vymáhání finanční pohledávky v České republice.
55. Podle § 20 odst. 3 téhož zákona jednotný doklad o vymahatelnosti finanční pohledávky vyhotovený na standardním formuláři obsahuje
 - a) jméno a bydliště, obchodní firmu nebo název a sídlo dlužníka a další údaje potřebné k jeho identifikaci,
 - b) druh a výši finanční pohledávky,
 - c) složky finanční pohledávky, jako jsou například jistina nebo úrok,
 - d) zdaňovací nebo jiné období, jehož se finanční pohledávka týká,
 - e) určení původního titulu pro vymáhání finanční pohledávky v dožadujícím státu,
 - f) název, adresu a popřípadě další kontaktní údaje orgánu veřejné moci,
 1. do jehož působnosti spadá stanovení předmětné finanční pohledávky,
 2. u kterého lze získat další informace týkající se finanční pohledávky nebo možnosti jejího napadení, pokud jde o jiný orgán než orgán uvedený v bodě 1,
 - g) časové údaje důležité pro vymáhání finanční pohledávky,
 - h) další náležitosti jednotného dokladu o vymahatelnosti finanční pohledávky.

56. Podle § 26 téhož zákona

(1) Běh a délka lhůty pro vymáhání nebo zajištění finanční pohledávky se řídí právem státu, jehož kontaktní orgán o vymáhání nebo zajištění finanční pohledávky dožádal.

(2) Úkon uskutečněný dožádaným kontaktním orgánem, který podle právních předpisů dožádaného státu přerušuje běh lhůty pro vymáhání nebo zajištění finanční pohledávky, přerušuje běh lhůty pro vymáhání nebo zajištění finanční pohledávky dožádané tuzemským kontaktním orgánem.

(3) Pokud úkon uskutečněný dožádaným kontaktním orgánem nepřerušuje podle právních předpisů dožádaného státu běh lhůty pro vymáhání nebo zajištění finanční pohledávky, považuje se tento úkon z hlediska svého účinku na běh lhůty pro vymáhání nebo zajištění finanční pohledávky za provedený tuzemským správcem daně.

(4) Tuzemský kontaktní orgán bezodkladně informuje dožadující kontaktní orgán o skutečnostech, které ve vztahu k vymáhané nebo zajišťované finanční pohledávce mají účinek ovlivňující běh lhůty pro vymáhání nebo zajištění finanční pohledávky v České republice.

57. Podle § 28 odst. 1 téhož zákona příslušnost k posouzení zákonnosti nebo správnosti napadených úkonů a dokumentů tuzemskému orgánu veřejné moci nepřísluší posouzení zákonnosti nebo správnosti

a) dožádané finanční pohledávky uložené

1. jiným státem,
2. nižším územním nebo správním celkem jiného státu,
3. orgánem veřejné moci jiného státu, nebo
4. orgánem Evropské unie,

b) původního titulu pro vymáhání finanční pohledávky v jiném státu,

c) jednotného dokladu o vymahatelnosti finanční pohledávky z jiného státu,

d) upraveného jednotného dokladu o vymahatelnosti finanční pohledávky z jiného státu,

e) dokladu umožňujícího zajištění finanční pohledávky z jiného státu,

f) úkonů při vymáhání finanční pohledávky uskutečněných orgánem veřejné moci jiného státu,

g) doručení učiněného orgánem veřejné moci jiného státu, nebo

h) dokumentu doručovaného z jiného státu na základě dožádání o mezinárodní pomoc.

58. Podle § 170 odst. 2 daňového řádu rozhodnutí o zřízení zástavního práva obsahuje ve výroku kromě náležitostí podle § 102 odst. 1 výši daně zajištěné zástavním právem a označení zástavy.

59. Žalobce v první řadě namítá neurčitost pohledávek, k jejichž vymožení bylo prvostupňovým rozhodnutím zřízeno zástavní právo.

60. Z jednotného dokladu o vymahatelnosti finanční pohledávky vyplývá, že německé daňové

orgány žádají o vymození celkem 6 pohledávek, ve vztahu k nimž jednotný doklad obsahuje informace požadované čl. 12 odst. 1 směrnice o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek, potažmo § 20 odst. 3 zákona o mezinárodní pomoci při vymáhání pohledávek. Z předloženého dokladu tak lze zjistit, že ve všech 6 případech jde o pohledávky vůči žalobci (označenému jménem, příjmením, datem narození, německým daňovým identifikačním číslem a adresou) jako hlavnímu dlužníkovi, které jsou vymáhány na základě původního dokladu či dokladů o vymahatelnosti ze dne 25. 1. 2012, doručených žalobci dne 30. 1. 2012. Z jednotného dokladu o vymahatelnosti dále vyplývá, že všechny tyto pohledávky byly vyměřeny Finančním úřadem Landshut a s jejich vymáháním bylo možné započít od 29. 2. 2012.

61. Z jednotného dokladu o vymahatelnosti dále plyne, že
- pohledávku č. 1 představuje neuhrazená daň z příjmu či majetku (*Einkommensteuer*) za rok 2006 a její příslušenství v celkové výši 15 365,87 EUR,
 - pohledávku č. 2 představuje neuhrazená daň z příjmu či majetku (*Einkommensteuer*) za rok 2007 a její příslušenství v celkové výši 1 652 EUR,
 - pohledávku č. 3 představuje neuhrazená daň z příjmu či majetku (*Einkommensteuer*) za rok 2008 a její příslušenství v celkové výši 1 317 EUR,
 - pohledávku č. 4 představuje neuhrazená daň z přidané hodnoty (*Umsatzsteuer*) za rok 2006 a její příslušenství v celkové výši 269 EUR,
 - pohledávku č. 5 představuje neuhrazená daň z přidané hodnoty (*Umsatzsteuer*) za rok 2007 a její příslušenství v celkové výši 1 182 EUR a
 - pohledávku č. 6 představuje neuhrazená daň z přidané hodnoty (*Umsatzsteuer*) za rok 2008 a její příslušenství v celkové výši 1 125 EUR.
62. Dle soudu výše uvedené informace naplňují požadavky stanovené čl. 12 odst. 1 písm. a) směrnice o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek a § 20 odst. 3 zákona o mezinárodní pomoci při vymáhání pohledávek. Je pravdou, že všechny pohledávky jsou označeny stejným referenčním číslem (německým daňovým identifikačním číslem žalobce), nikoli specifickým číslem jednacím vydaného rozhodnutí (či jiného úkonu, kterým byly žalobci vyměřeny daně uvedené v předchozím odstavci). Jednotlivé pohledávky jsou však popsány jednoznačně a nezaměnitelně na základě celé řady dalších identifikačních znaků uvedených v předchozích dvou odstavcích. Z jednotného dokladu i žádosti o vymáhání je zřejmé, že jde o nedoplatky na dani z příjmu či majetku (*Einkommensteuer*) a na dani z přidané hodnoty (*Umsatzsteuer*) z let 2006, 2007 a 2008, které jsou dostatečně jasně specifikovány.
63. Ostatně závěru, že pohledávky byly specifikovány dostatečně určitě a že žalobce sám od počátku o jejich existenci věděl, nasvědčuje nejen úřední záznam ze dne 19. 6. 2014, ale také písemné vyjádření žalobce z téhož dne, v němž žalobce nijak nezpochybňuje určitost pohledávek (třebaže se při soudním jednání snažil své vyjádření interpretovat odlišně), je zřejmé, že o nedoplatku ví (ale nesouhlasí s ním, protože mu německý stát též něco dluží) a stejně tak je zřejmé, že pro něj informace o nedoplatcích v Německu nebyla nijak překvapivá.
64. Dále soud připomíná, že žalobce byl o vymáhání výše uvedených pohledávek informován nejpozději v roce 2013, od roku 2015 mu byla průběžně srážena část mzdy k úhradě těchto

pohledávek a byly činěny další kroky k jejich vymožení (viz odst. 10 až 16 výše), proti kterým žalobce nijak nebrojil. Teprve až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí podaném dne 30. 4. 2019 začal namítat, že mu vlastně není vůbec zřejmé, o jaké nedoplatky se má jednat. Těžko uvěřit, že by žalobce byl čtyři roky pasivní, kdyby skutečně netušil, proč jsou prováděny srážky z jeho mzdy či proč je zřizováno zástavní právo k jeho nemovitostem.

65. Jeho tvrzení je též v rozporu s tím, že sám žalobce zaslal českému správci daně doklad Finančního úřadu Landshut ze dne 5. 3. 2013 o snížení jeho daňového nedoplatku (což bylo zjevně tím důvodem, pro který německá daňová správa informovala v březnu 2013 české daňové orgány o snížení dlužné částky; viz odst. 6 až 8 výše) a avizoval, že doloží další doklady o jeho dalším snížení, případně i o zániku (což však nikdy neučinil). S ohledem na uvedené i při porovnání tohoto přípisu ze dne 5. 3. 2013 a jednotného dokladu je soud přesvědčen o tom, že právě o vymáhání pohledávek uvedených v tomto dokladu německá správa požádala české daňové orgány. Na každý pád všechny tyto okolnosti dle soudu ukazují spíše na účelovost argumentace žalobce nežli na to, že by žalobce skutečně upřímně netušil, jaké pohledávky jsou vůči němu vymáhány.

66. Námitku neurčitosti vymáhaných pohledávek soud tedy neshledal důvodnou.

67. Pokud jde o namítanou neexistenci vymáhané pohledávky, zde soud odkazuje na čl. 14 odst. 1 směrnice o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek a § 28 odst. 1 zákona o mezinárodní pomoci při vymáhání pohledávek, z nichž jednoznačně vyplývá, že případné námitky vůči samotné pohledávce nepřísluší posuzovat tuzemským orgánům veřejné moci, včetně žalovaného a zdejšího soudu, ale německým orgánům. Je na žalobci, aby se případně domáhal ochrany svých práv v tomto ohledu u německých daňových orgánů, případně soudů.

68. Co se týče komunikace s německými orgány, zde soud přisvědčuje žalovanému, že česká daňová správa byla průběžně v kontaktu s německou daňovou správou a ta nikdy přes upozornění českých orgánů na námitky žalobce neuvedla, že by vymáhaná pohledávka uhrazením či jiným způsobem zanikla. Je pravdou, že na přímou otázku správce daně neodpověděly německé orgány dne 19. 11. 2020 explicitním potvrzením existence pohledávky, neboť pouze potvrdily částky, které dosud na podkladě daňové exekuce obdržely. Pokud ale německá strana podala žádost o vymáhání, kterou ke dni vydání napadeného rozhodnutí nevzala zpět, logicky české daňové orgány vycházely k tomuto dni z toho, že vymáhané pohledávky nadále existují. Podle čl. 22 odst. 1 prováděcího nařízení č. 1189/2011 je povinností dožadujícího orgánu neprodleně informovat dožádaný orgán o tom, že pohledávka již zanikla nebo se z jiného důvodu stala bezpředmětnou. Německé orgány nic takového neučinily, tudíž české orgány neměly důvod vymáhání ukončit či jej přerušit. Takový postup českých orgánů by neměl oporu v žádném ustanovení směrnice o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek ani zákona o mezinárodní pomoci při vymáhání pohledávek a byl by též v rozporu s principem vzájemné důvěry mezi dotčenými vnitrostátními orgány, na kterém je spolupráce v této oblasti založena (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 20. 1. 2021, C-420/10, *Maksu- ja Tolliamet*, odst. 40–46). Lze též připomenout, že když žalobce v roce 2013 v Německu část vymáhaného dluhu uhradil, německá daňová správa o tom české daňové orgány

neprodleně informovala. Když tedy skutečně došlo ke změně, nebyla německá strana pasivní.

69. Nad rámec přezkumu lze podotknout, že sám žalobce správním orgánům předložil doklad o existenci nedoplatků v Německu (výše zmíněné potvrzení Finančního úřadu Landshut ze dne 5. 3. 2013) a žádný novější doklad nepředložil. Soudu předložené potvrzení Finančního úřadu Landshut, které má dokládat prominutí daňového nedoplatku, je datováno dnem 28. 6. 2011, přičemž titul, na základě něhož probíhá vymáhání pohledávky, byl vydán až dne 25. 1. 2012. Potvrzení z 28. 6. 2011 logicky nemůže být dokladem o zániku pohledávky z později vydaného titulu.
70. Soud zamítl důkazní návrh žalobce, aby si sám vyžádal zprávu od německých daňových orgánů ohledně existence vymáhaných pohledávek. Jednak soud přezkoumává napadené rozhodnutí dle skutkového a právního stavu ke dni jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), čili pokud by pohledávka zanikla po vydání napadeného rozhodnutí, neměla by tato skutečnost dopady na jeho zákonnost. Současně soud pro takový postup neshledal důvod, neboť žalobce nepředložil žádný důkaz o zániku vymáhané pohledávky, německá strana taktéž nesdělila, že by pohledávka zanikla, a ani soud není oprávněn v tomto řízení existenci pohledávky přezkoumávat (čl. 14 odst. 1 směrnice o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek a § 28 odst. 1 zákona o mezinárodní pomoci při vymáhání pohledávek).
71. Konečně žalobce namítl, že se žalovaný dostatečně nevypořádal se souběhem německé a české právní úpravy běhu lhůty pro placení daně a namítá promlčení daně.
72. Soud nejprve konstatuje, že žalobce namítal promlčení, resp. prekluzi již v odvolání, v němž uváděl, že lhůta pro placení daně činí 6 let a začala běžet splatností daně dne 22. 3. 2013, tudíž uplynula před vydáním napadeného rozhodnutí, k čemuž došlo dne 10. 4. 2019. Žalovaný na tuto námitku reagoval v napadeném rozhodnutí. V něm uvedl, že podle § 26 zákona o mezinárodní pomoci při vymáhání se běh a délka lhůty pro vymáhání řídí právem dožadujícího orgánu, tedy německým právem. Dle dožadujícího orgánu končila lhůta k placení daně dne 31. 12. 2017. Žalovaný dále uvedl, že nejprve byla nařízena exekuce na srážky ze mzdy dne 30. 3. 2015 a dále bylo do katastru zapsáno zástavní právo. Tyto úkony směřující k vymáhání pohledávky zabránily podle žalovaného prekluzi s ohledem na § 160 daňového řádu použitého na základě § 2 zákona o mezinárodní pomoci při vymáhání. Žalovaný se tedy s touto námitkou vypořádal a po stránce přezkoumatelnosti vypořádání uvedené odvolací námitky nemá soud žalovanému co vytknout.
73. Pokud jde o věcnou stránku námitky, tak v žádosti německých orgánů je uvedeno, že v případě všech šesti pohledávek připadá poslední den lhůty pro placení daně na 31. 12. 2017. V době vydání prvostupňového i napadeného rozhodnutí tedy tato lhůta již uplynula. Délka doby, po kterou lze pohledávku vymáhat, je stanovena německým právem (čl. 19 odst. 1 směrnice o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek a § 26 odst. 1 zákona o mezinárodní pomoci při vymáhání pohledávek).
74. Pokud jde ale o stavení, přerušení nebo prodloužení běhu této promlčecí lhůty, zde mají

naopak podstatnou roli platné předpisy dožadujícího členského státu (čl. 19 odst. 2 směrnice o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek a § 26 odst. 2 až 4 zákona o mezinárodní pomoci při vymáhání pohledávek). V tomto ohledu došlo k cílené změně předchozí úpravy (čl. 15 směrnice Rady 2008/55/ES ze dne 26. května 2008 a § 6 odst. 4 zákona č. 191/2004 Sb.), a to tak, že *„stavení, přerušení nebo prodloužení běhu promlčecích lhůt je obecně určeno podle platného práva v dožádaném členském státě kromě případů, kdy stavení, přerušení nebo prodloužení běhu promlčecí lhůty není podle práva platného v tomto státě možné“* s cílem *„stávající pravidla zjednodušit“* (odst. 15 preambule směrnice o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek; zdůraznění doplněno soudem). Čl. 19 směrnice o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek tak nelze interpretovat pouze podle jeho odst. 1, ostatně pokud by se všechny otázky spojené s promlčením řídily výlučně právem dožadujícího státu podle odst. 1, další odstavce čl. 19 by byly v zásadě nadbytečné. Totéž platí pro vztah § 26 odst. 1 a jeho dalších odstavců zákona o mezinárodní pomoci při vymáhání pohledávek.

75. V daném případě vymáhaly pohledávku české daňové orgány jako dožádané orgány a případné stavení, přerušení nebo prodloužení běhu promlčecí lhůty se tak pro posouzení dalšího pokračování ve vymáhání pohledávky na území České republiky řídí českou právní úpravou. Dne 30. 3. 2015, tedy před uplynutím pětileté lhůty pro zaplacení daně (ta vyplývá z žádosti německých daňových orgánů; srov. též odst. 24 vyjádření žalovaného k žalobě), správce daně nařídil daňovou exekuci srážkami ze mzdy a téhož dne rozhodl také o zřízení zástavního práva k nemovité věci. Druhým zmíněným úkonem došlo s ohledem na § 160 odst. 3 daňového řádu k přerušení lhůty pro placení daně, což znamená její nový počátek (§ 160 odst. 2 daňového řádu). Tím pádem (nehledě ještě na účinky zmíněných srážek ze mzdy podle § 160 odst. 4 daňového řádu) tato lhůta nemohla uplynout před vydáním napadeného rozhodnutí. Námitka uplynutí lhůty pro zaplacení daně tak není důvodná.
76. Pokud snad žalobce měl námitkou promlčení na mysli, že již v roce 2012 nebylo možné pohledávky týkající se let 2006, 2007 a 2008 pro prekluzi vůbec vyměřit (čemuž nasvědčuje část IV. jeho repliky), tedy v zásadě namítal uplynutí lhůty vůbec pro stanovení daně, tak taková námitka směřuje proti samotnému původnímu titulu z roku 2012, který nejsou české orgány z výše uvedených důvodů (viz odst. 67 výše) oprávněny přezkoumávat. V takovém případě se žalobce měl obrátit na německé správní orgány, případně soudy.
77. Soud tak uzavírá, že uplatněné žalobní body neshledal důvodnými. Protože současně neshledal vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.
78. Soud závěrem nad rámec přezkumu podotýká, že vnímá, že žalobce nastalou situaci považuje za obtížně řešitelnou. Nicméně soud v tomto řízení přezkoumává pouze rozhodnutí českých správních orgánů o zřízení zástavního práva k nemovitostem a v tomto ohledu české správní orgány postupovaly v souladu se zákonem. Důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí nemůže být skutečnost, že německé daňové orgány s ním dle jeho tvrzení odmítají komunikovat a jsou nečinné. V tomto ohledu musí usilovat o nápravu dle německé právní úpravy.

79. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl v řízení o žalobě úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, ale vzhledem k tomu, že mu nevznikly náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti, nebyla mu náhrada nákladů řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. září 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu